

မြပုလဲသွယ်

လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

ချစ်မိပြီထင်တယ်

၀ ၆ : ၃၂ ၁၆ ၆ ၀ ၈ ၆၆ ၆၆

အခန်း (၁)

"ဝုန်း ... ဒုန်း"

"ခလွမ်း"

"အမလေး ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ၊ မိမိကြီးတို့ မိသက်ကို မဆုံးမတော့ ဘူးလား"

အသံပေါင်းစုံ သွားသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ ပြတင်းပေါက် မှန်လည်း အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားတာကို မြင်လိုက်ရ ကတည်းက ပြဿနာတော့ စပြီဟု သိလိုက်သည်။ မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အန်တီကြီး၏ အသံက မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းကို ထွင်းဖောက်၍ စူးစူးရွားရွား ထွက်လာသဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေမိရာမှ ပန်းချီများ ကြားထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချပြီး ကိုယ်လေးကို အစွမ်းကုန် သေးကျုံ့ထားလိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်ရဲဘဲ အိမ်ထဲကို အသာ ချောင်းကြည့် လိုက်တော့ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိလျက် အပြေးအလွှား ထွက်လာသည့် မေမေနှင့် ပြတင်းပေါက် မှန်ကွဲသွား၍ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် နေသည့် အန်တီကြီးကို တွေ့ရသည်။ သည်အချိန်မှာသာ မိသက် ထွက်သွား လိုက်ပါက နေရာမှာတင် အသက် ထွက်သွား နိုင်သည့် အန်တီကြီး၏ ဒေါသနှင့် ကြုံရမည် ဖြစ်သည်။ မလွယ် မလွယ်။ တကယ်ကို မလွယ်သည့် ကိစ္စ။ အပျိုကြီးပီပီ ကပ်စေးနဲ့နဲ့နှင့် ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်ပေါက် ဖောက်သလို တတွတ်တွတ်နှင့် တစ်နေကုန် ဆီမန်းသလို မပြီးစီးနိုင်အောင် ဆူပူမည့် ဒဏ်ကို သက်စု သေမတတ် ကြောက်ရွံ့လှသည်။

ထို့ကြောင့် အသာငြိမ်၍ ပုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အန်တီကြီး မျက်လုံးတွေ က ငြိမ်ငြိမ် မနေ။ သက်စု ရှိနိုင်မည့် နေရာကို ရှာနေတာ သက်စု သိသည်။ ဘယ်ရမလဲ သက်စုပဲ ပြဿနာ ရှာပြီးရင် ထုံးစံအတိုင်း ပုန်းနေတာပေါ့။

"ကြည့်စမ်း မိမိ ကောင်းသလားဟင်၊ ကောင်းရဲ့လား ဟဲ့၊ မနက်ခင်း စောစောစီးစီး ညည်းသမီး ပေါက်ကျော်မ လက်ချက်လေ၊ ကွဲပြီအေ ကွဲပြီ"

"ဘာကွဲတာလဲ မမရဲ့"

"ဘာကွဲရမှာလဲ မှန် မှန်၊ ဟိုမှာ ပြတင်းပေါက်က မှန်၊ တယ်လေ ငါမပြော လိုက်ချင်ဘူး"

မေမေ့ကို မျက်စောင်း နာနာ ဖိထိုးနေသည့် အန်တီကြီးကို ကြည့်ပြီး သက် စု စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ခီခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ မေမေကလည်း ရုတ်တရက် အန်တီကြီး အသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသော်လည်း အန်တီကြီးနှင့် မိသက်တို့ ဘာဖြစ်ကြမှန်း မသိ၍ သဘောရိုးနှင့် မေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အန်တီကြီး၏ စကားကြောင့် မေမေ့ မျက်နှာ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် မေမေ မရယ်ပါ။ အန် တီကြီး၏ ဒေါသကို သိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"ကွဲသွားတော့ အသစ် လဲရတာပေါ့ မမကြီးရယ်၊ ကိုမောင် ရုံးသွားရင် မိမိ မှာလိုက်ပါ့မယ်"

မေမေ့အသံက ချို့ချို့အေးအေး တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ရယ်။

"ကျုပ်က မိသက် ဆိုးလွန်းလို့ ဆိုးမ ခိုင်းပါတယ်၊ ဘာလဲ ညည်းကပါ ကျုပ်ကို ရွဲတာလားဟင်၊ ရွဲပါ မိမိရဲ့ ရွဲပါ၊ ညည်းတို့က ကျုပ်ဆို အကောင်း မမြင်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသား"

အစကတော့ ပုံမှန်သံ။ နောက်တော့ ဒေါသဖြင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အန်

တိကြီးက ကုန်းအော်သဖြင့် သက်စု လန့်သွားသလို မေမေက မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ကြောင်ကြည့် နေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာသည့် ဖေဖေကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုက် အန္တရာယ်ပဲ။ သက်စု မျက်လုံး ပြူးသထက် ပိုပြူးသွားသည်။ ဒီပြဿနာထဲ ဖေဖေ ပါလာလို့ ကတော့ဖြင့် သက်စု သက်သာမည် မထင်။ နေရာမှ လစ်ပြေးရန် ကြံနေစဉ် ဖေဖေ၏ အောင်မြင် ခန့်ညားသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ မိမိ၊ ကိုမောင် ရုံးသွားဖို့ ပြင်နေတုန်း မမကြီးအသံ ကြားလိုက် သလားလို့"

"မေးမနေနဲ့ မောင်မောင်ရဲ့၊ မင်းသမီး မိသက် လုပ်လို့ ဧည့်ခန်းက ပြတင်းပေါက် မှန်ကွဲသွားလို့ မိမိကို တိုင်ပါတယ်၊ သူဌေး ကတော်က ကွဲသွားတော့ အသစ် လဲရတာပေါ့တဲ့၊ ရွဲတာလေ သင်းကပါ ကျုပ်ကို ရွဲတာ၊ သမီးက စည်းကမ်းမရှိလို့ အမေကို တိုင်ပါတယ်၊ သူကပါ အလိုတူ အလိုပါ"

မေမေက ဘာတစ်ခွန်းမှ မဖြေလိုက်ရပါ။ အန်တီကြီးထံမှ စကားသံများ စက်သေနတ် ပစ်သလို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်လာသည်။ ဖေဖေ၏ ဖြူသော မျက်နှာသည် အန်တီကြီး၏ စကား အဆုံးတွင် ကွဲနေသည့် ပြတင်းပေါက်ကို တစ်လှည့်၊ အန်တီကြီး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်၍ အနီရောင်သို့ ပြောင်းသွား၏။

"သက်စု ဒီကို လာခဲ့စမ်း"

ဖေဖေ ခေါ်သံကြောင့် သက်စု ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သက်စု ပုန်းနေသည့် နေရာကို ဖေဖေ သိသွားပြီလားဟု တွေးရင်း ဇောချွေး ပြန်လာစဉ် မေမေ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"သမီး မရှိဘူး ကိုမောင်"

အမလေး တော်ပါသေးရဲ့ဟု တွေး၏။

နို့မို့ဆို ဖေဖေ ဒေါသက ကြောက်ဖို့ ကောင်းသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဆိုပြီးတော့များ ညှာလိမ့်မည် မထင်နှင့်။ စိတ်မထင်လျှင် ကြိမ် နှင့် နာနာလေး ရိုက်တတ်သဖြင့် ကျောကော့အောင် အိမ်မိမ့်စွာ ခံစားရတတ် သည်။

"မင်းသမီး ဟိုပန်းချီ နောက်မှာ ပုန်းနေတာ၊ သွားခေါ်ခဲ့ မိမိ၊ မမကြီး ရှေ့ မှာ သင်းကို ဆုံးမရမယ်"

ဟာ သွားပါပြီ။

စိတ်ပျက် လက်ပျက် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်မိသည်။ သက်စု ပုန်းနေသည့် ပန်းချီ ရှိရာသို့ လာနေသည့် မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး ငိုချင်စိတ် ပေါက်သွား သည်။ ဖေဖေ မျက်စိလျင်၊ နားပါးတာကို သူမ မေ့နေခဲ့သည်။ သည်နေ့မှ ဆတ်ဆတ် ဆော့ဆော့ ဖေဖေရိုက်သည့် ဂေါက်တံကြီးနှင့် အရူးထမိသည့် အဖြစ်ကို သက်စု နောင်တ ရချင်သွားသည်။ တည့်တည့် ချိန်ပြီး စတိုင်ကျ ကျနှင့် လှလှပပလေး ရိုက်နေတုန်းက ဟုတ်လို့။ နောက်တစ်ခါ ချိန်ပြီး အ ရိုက်ကြမှ ဘောလုံးက လိုရာမရောက်ဘဲ မှန်ဆီ တည့်တည့် ရောက်၍ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသည်။ ကဲ အခုမှတော့ မတတ်နိုင်။

ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရံသာ ရှိတော့သည်။ မေမေ သူမ အနားမ ရောက်ခင် ပုန်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

"သမီး"

မေမေက စိတ်မကောင်းသလို ခေါ်၏။

မေမေ့ကို သနားစရာ ပုံစံလေးနှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာ လွဲ လိုက်သည်။ သက်စုကို လှမ်းကြည့်နေသည့် ဖေဖေနှင့် အန်တီကြီး ရှိရာသို့

မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ် လိုက်ပြီး မျက်နှာကို တမင် ညှိုးငယ်သည့် ပုံစံ ပေါက်အောင် ဖန်တီး ထားလိုက်၏။ အန်တီကြီးက ဂေါက်တံကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက် ရပ်နေသည့် သက်စုကို ကြည့်၍ မျက်နှာ ပျက်နေတာကို မသိချင် ဟန်ဆောင် နေလိုက်သည်။

"သက်စု ပြောစမ်း ဘာတွေ ဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ"

ဖေဖေ လေသံက တစ်စက်မှ မလျော့သလို ဖေဖေ မျက်နှာကလည်း ခပ် တင်းတင်းမို့ မေမေနှင့် အန်တီကြီးတို့၏ မျက်နှာက သိသိသာသာ ပျက်၏။

"မိသက် ဂေါက်ရိုက် ကျင့်ရင်း အားလွန်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ထိသွားတာ ပါ"

သက်စု အသံက ညောင်နာနာ။

မျက်နှာက ဆီးစေ့လောက် ဆိုတော့ ဖေဖေက မေမေနှင့် အန်တီကြီးကို မသိမသာ အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့် လိုက်တာကို သက်စု ကောင်းကောင်း မြင်လိုက်ရသည်။ အင်း အခြေအနေ မဆိုးသေး ပါလားဟု တွေးရင်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ဝမ်းသာရင်း အန်တီကြီးကို အသနားခံသလို ကြည့်လိုက်၏။ အံ့မယ် ကွက်တိ ပါပဲလား။ အန်တီကြီး ကလည်း သက်စုကို လှမ်းအကြည့် အဟိ မျက်ရည်တောင် ဝဲနေလိုက် သေးသည်။ သိတယ်လေ အန်တီကြီး ပါးစပ်က အပေါက်ဆိုး သလောက် စိတ်ရင်းခံ သိပ်ဖြူစင် တာ ကိုပေါ့။ ဖေဖေကတော့ အခြေအနေ အားလုံးကို သိနေပုံရသည်။ ဒါက လည်း အန်တီကြီးနှင့် သက်စုတို့ ဖြစ်နေကြ ပုံစံတွေပဲ မဟုတ်လား။

"ကဲ ပြော သမီးမှာ အပြစ်ရှိလား၊ မရှိဘူးလား ဆိုတာ"

"ရှိပါတယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို သမီးကို မမကြီး ရှေ့မှာပဲ ဆုံးမရမယ်၊ မမကြီး ကျေနပ်

တဲ့အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် ရိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ကဲ တုတ်သွားယူ"

"ဟေ့ ဟေ့ မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ ငါ့တူမကို မင်းဆုံးမစရာ မလိုဘူး၊ ငါပဲ ဆုံးမမယ်၊ သမီး လာ"

ဖေဖေ ရှေ့မှာ သက်စု ချာခနဲ လှည့်အထွက် အန်တီကြီးထံမှ ပြုံးပြုံးပြာ ပြာ စိုးရိမ်သံနှင့်အတူ သက်စု လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသဖြင့် ဘယ်သူမှ မမြင် အောင် သူမ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးလိုက် မိသည်။ သည်းတော့လည်း သူ ပဲ၊ ကဲတော့လည်း သူပဲဟု တွေးရင်း ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ ကျလိကျလိ ဖြစ်နေစဉ် ဖေဖေထံမှ အတွန့်ထပ် တက်လိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက် ရ၏။

"မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ မမကြီး တူမကြောင့် ခဏခဏ စိတ်ညစ်နေရတာ မဟုတ်လား၊ သင်းကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပြမလို့ပါ၊ သူ ကြောင့် ဟိုဟာကွဲ သည်ဟာရှနဲ့ ဘာတန်ဖိုးမှ သိတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ် ဘူး"

"အို သူက ကလေးပဲ ဥစ္စာ၊ ဘာတန်ဖိုး သိစရာ လိုသလဲ၊ ဒီမှာ ငါ့တူမကို ငါ့ဘာသာ ဆုံးမနိုင်တယ်၊ မင်းတို့ ဘာမှ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး၊ ကွဲသွားတဲ့ မှန် ကိုလည်း ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ တပ်မယ်၊ မင်းတို့ အနေသာကြီး လာ သမီး"

အဟီးဟု ရယ်မချရဲ၍သာ။

ဖေဖေရော မေမေပါ ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပြဿနာ စလုပ်တုန်းကလည်း သူပဲ၊ အခုတော့ အန်တီကြီးကပဲ ဖေဖေတို့ကို ပြဿနာ မရှာနဲ့ဟု ရေရွတ်ရင်း သက်စုကို အိမ်ထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သက် စုက အန်တီကြီးနောက် ခပ်ကုတ်ကုတ် လိုက်ရင်း မျက်နှာပိုး မကျိုးဘဲ ရှိ နေတာကို မသိ။ စားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချကျွေးရင်း သူမ စိတ်ကျေ နပ်အောင် ချောနေသည့် အဖြစ်။ သူမ ရယ်ချင်သော်လည်း မရယ်ရဲဘဲ ဗိုက်

ဆာဆာနှင့် တအား စားပစ်လိုက်သည်။

ဖေဖေ ရုံးကားနှင့် မေမေက ဆိုင်လိုက်သွားတော့ အိမ်မှာ သက်စု တစ်ယောက်တည်း ပျင်းကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ အန်တီကြီးက မနက်က သူမ ကြောင့် ကွဲသွားသည့် ပြတင်းပေါက် မှန်ကို ဖေဖေ လွှတ်ပေးသည့် အလုပ်သမားနှင့် အသစ် လဲနေ၏။

သက်စု စိတ်ညစ်သွားသည်။ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးကလည်း ရွာပြန် သွားသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူ့ကို အဖော် လုပ်ရမှန်းမသိ။ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စွာ ထိုင်နေမိသည်။ တီဗွီလည်း မကြည့်ချင်။ စာအုပ်တွေကလည်း ဖတ်ရလွန်းလို့ ကုန်ပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း အားလုံး က အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာကာ သင်တန်းကိုယ်စီ တက်နေကြသည်တဲ့။

ကဲ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ နေစမ်းဟာ။

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထပြီး တစ်ဖက် ခြံကို အသာ ချောင်းကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ။ အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီး တစ်ကောင် ခြံထဲက မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းထက်မှ ဝပ်နေတာကို မြင်ရသည်။ ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိ။ မေမေကလည်း ဘာလို့များ တစ်ယောက်တည်း မွေးထားရ တယ် မသိဘူးဟု စိတ်ပျက်စွာ တွေးရင်း အိမ်ပေါ်မှ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

သူများတွေလို သင်တန်းတက်ဖို့ ရာလည်း ဝါသနာက မပါ။ ဆယ်တန်း အောင် ထားပြီး ကျောင်းက မတက်ရသေးတော့ လူက ယောင်ချာချာ ဖြစ် နေသည်။ မေမေက သူ့ရွှေဆိုင်ကို လိုက်ထိုင်ဖို့ ပြောတော့လည်း တစ်နေကုန် ထိုင်ပြီး စိတ်ပါပါ မပါပါ ပြုံးရယ်ပြီး စကား ပြောရတာကို စိတ်ကုန်၍ တစ်ရက်ပဲ လိုက်သည်။ နောက်ထပ် မေမေက ဘယ်လိုပဲ ချော ခေါ်ခေါ် သက်စုက လုံးဝ မလိုက်တော့မှ မေမေက လက်လျှော့၏။

နားရွက်ပေါ်အောင် ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကို အသာ

ဆွဲဖွရင်း ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲဟု အကြံထုတ် နေမိသည်။ အဲ ဟုတ်ပြီ လက်ဖျောက် တစ်ချက်တီးရင်း တီတီမာတို့ အိမ်ကို သတိရသွားသည်။ အဲဒီ အိမ်မှာ တီတီမာ သားအငယ်ဆုံး ဂေါ်လီရှိသည်။ ဂေါ်လီက အခုမှ အသက် လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းကြီး မနေရသေး။ မူကြိုကျောင်းနှင့်ပင် စာ တွေ အကုန် လိုက်ရေးနိုင်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသလို အစားကလည်း စားသည်။ လူက ဘဲဥလေးလို ဖွေးလုံးပြီး ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ အကက လည်း ကောင်းသေးသည်။ သူရှိလျှင် အပျင်းပြေသည်။ ကောင်းသည်။ အတွေးနှင့် ပျော်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးခဲ့သည်။ တီတီမာတို့ အိမ်ရောက် တော့ သဲဖုန်တွေ ပေလူးနေသည့် ဂေါ်လီကို နာနီနှင့် တွေ့ရသည်။

"တီတီမာရော"

ကလေးကို လှမ်းခေါ်ရင်း နာနီကို မေးရသည်။ သူက လူသစ်မို့ သက်စုနှင့် သိပ်မခင်သေး။ ဂေါ်လီက သူအမေ မရှိတော့ နာနီကို ဗိုလ်ကျပြီး ကဲ ချင်တိုင်း ကဲသည်ထင်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေပွနေသည်။

"အန်တီတို့ လေယာဉ်ရုံး ခဏသွားပါတယ်"

မျက်မှန်းတန်း မိပြီးသားမို့ သက်စုကို ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ်နှင့် ဖြေသည်။

"ဒါဆို ဂေါ်လီကို ခဏ ခေါ်သွားမယ်နော်၊ တီတီ လာရင် သက်စု ခေါ်သွား တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လာ သွားမယ်"

ဂေါ်လီကို လှမ်းပွေ့ချီတော့ ကိုယ်တော်ချောက သက်စု အချီကို မခံဘဲ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ် ရုန်းသဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သက်စုတို့ အိမ်ကို မလိုက်ဘူးလား"

"ရိုက်မယ်"

စကားက မပီ။

မျက်တောင်က ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် သက်စုကို ကြည့်၏။

"ဒါဖြင့် လာလေ အိမ်ကို သွားမယ်"

"ဟင့်အင်း"

သက်စု သူ့လက်လေးကို လှမ်းဆွဲတော့ ရုန်းရင်းနေရာမှ ရပ်နေ၏။ ဒုက္ခ ပါပဲ ဂျစ်တိုက်နေသည့် ဂေါ်လီကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်က တိုချင်လာသည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ အိမ်မှာ မုန့်တွေ အများကြီး ကျွေးမဲ့ဥစ္စာ၊ မလိုက်ချင် လည်း နေဟာ"

ဟုတ်တယ်။ ဒီက ပျင်းလို့ ဥစ္စာ၊ သင်းက မူနေသေးတယ်။ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် ခဲ့သည်နှင့် ဂေါ်လီထံမှ ဝါးခနဲ စူးစူးဝါးဝါး အော်ငို လိုက်သံ ကြောင့် သက်စု လန့်သွားသည်။

"စီးမယ်၊ သက်စုကို မြင်းစီးမယ်"

ဂူးဂူးဝါးဝါး ငိုသံနှင့်အတူ ရောထွေး ထွက်လာသည့် ဂေါ်လီ အသံကြောင့် သက်စု ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေစဉ် နာနီက ...

"မမကို သူက မြင်းလုပ်စီးမယ် ပြောနေတာ၊ မမကျောပေါ် တင်ပြီး ခေါ် သွားရင် သူတိတ်မှာပါ"

ကောင်းရော။

မတတ်နိုင်။ သင်းအလိုကျ နောက်ကျောမှ ပိုး၍ ရွှေကိုယ်တော်ကို အိမ်သို့ ပင့်ချီခဲ့ရသည်။ ချွေးသံ တရွဲ့ရွဲ့နှင့် ပေပွနေသည့် သူမို့ သူ့ကို ကျောပိုး လိုက် သည်နှင့် သက်စု တစ်ကိုယ်လုံး ပေပွသွားသည်။ ဒီကြားထဲ ရွှေဂေါ်လီက ငြိမ်ငြိမ် မလိုက်ပါ။ တခစ်ခစ် သဘောကျ တော်မူပြီး သက်စု၏ ဖြူနုဖွေးဥ

နေသော ပါးနှစ်ဖက်ကို ပေညစ်နေသည့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟိုသည်ကိုင်
သဖြင့် ခဏအတွင်း ညစ်ပေသွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ကို မုန့်ကျွေး၊ ကော်ဖီတိုက်ပြီး သိပ်ပင် မကစားလိုက်
ရ။ နှစ်ယောက်စလုံး မောမောနှင့် အိပ်ပျော် သွားလိုက်သည်မှာ အန်တီကြီး
လာနှိုးမှပင် နိုးတော့သည်။

သို့သော် ထိုနေ့က သက်စု အိမ်မှ အစားတွေ နင်းကန် စားသွားသဖြင့် ရွှေ
ဂေါ်လီ လူကြီးမင်း ဆေးခန်းကို ပြေးပြရသဖြင့် သက်စု အိမ်မှာ
ကောင်းကောင်း အကြိမ်းခံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို နောက်ထပ် မခေါ်ရဲဘဲ
တစ်ယောက်တည်း လိမ့်ပိန့်၍ ပျင်းရိစွာ အချိန်ဖြုန်း နေရတော့သည်။

အခန်း (၂)

"စာခင်ဗျာ ... စာ"

ပို့စမင်း၏ အသံကြောင့် သက်စု သစ်ပင်ထက်မှ ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချပြီး စာပို့သမား ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားသည်။ စာအိတ်ကို ကမန်းကတန်း ဖောက်ဖတ်လိုက်တော့ အလွန် ညီညာ ဝိုင်းစက်သည့် လက်ရေးများက သက်စုကို ဆီးကြိုကြသည်။

ဦးလေးမောင်နဲ့ ဒေါ်လေးမိတဲ့။

ဟာ သက်စု ပျော်သွားသည်။ မမညိုဆီက စာပဲဟု ဝမ်းသာစွာ တွေးရင်း စာကို ခပ်သွက်သွက် ဖတ်သည်။ မမညို ရန်ကုန် ကျောင်းကို ပြောင်းရမယ် ဆိုပါလား။ သက်စုတို့ အိမ်မှာ နေမှာဆိုတော့ အဖော် ငတ်နေသည့် သက်စု ဝမ်းသာလုံး ဆို့သွားသည်။ မမညို ဆိုတာက မေမေ ညီမငယ်မှ မွေးတာဆို တော့ သက်စုနှင့် ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်သည်။ မေမေညီမ ဒေါ်လေးမြိုင်က သက်စု ဆယ်တန်း မဖြေခင် ဆုံးသွားသဖြင့် မမညိုမှာ အဖေရော အမေပါ မရှိတော့ပါ။ မမညို အဖေက မမညို ငယ်ငယ်လေးထဲက ဆုံးပါး သွားခဲ့ သည်။

မေမေက မမညိုကို အိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ ခေါ်ဖူးသည်။ မမညိုက အဲဒီတုန်း ထဲက ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် မလိုက်နိုင်ခဲ့။ အခု မမညို လာမည်ဆိုတော့ သက်စုလောက် ပျော်မည်သူ ရှိနိုင်မည် မထင်။

"ဖေဖေ မေမေ ဟောဒီမှာ မမညိုဆီက စာလာတယ်၊ မိသက်တို့ ဆီကို

ကျောင်းပြောင်း ရမှာမို့ မိသက်တို့နဲ့ နေမယ်တဲ့ သိလား၊ အဟင်း ဟင်း မိသက် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ စိတ်ညစ်နေတာ၊ အခု မမညို လာမှာ ဆိုတော့ မိသက်တော့ သိပ်ပျော်တာပဲ"

ဟန်မဆောင် နိုင်အောင် ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေသည့် သက်စုကို ကြည့်ပြီး ဖေဖေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျေနပ် နေသလောက် အမေလုပ်သူနှင့် ကြီးကြီး လုပ်သူက အဖော်မဲ့နေသည့် သူမအဖြစ်ကို ကြည့်၍ သနား မဆုံး နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာကို သက်စု မသိ။ မမညို လာမည့်အတွက် ပျော်နေတာပဲ သိသည်။

"ကောင်းတာပေါ့၊ သမီး အဖော် ရတာပေါ့" ဟု ဖေဖေက ထောက်ခံသလို အန်တီကြီးက အခုမှပဲ ငါ့တူမ အဖော် ရရှာတယ်ဟု ခပ်သဲ့သဲ့ ညည်း၏။ ထိုနေ့မှစ၍ အိမ်မှာ အလုပ် အရှုပ်ဆုံး သူမှာ သက်စုပဲ ဖြစ်သည်။ မမညိုကို သူမအခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းမှာ ထားနိုင်ရန် သူမ စိတ်ကြိုက် စီစဉ်သည်။ ထိုအတွက် သက်စုကို ကန့်ကွက်မည့်သူ မရှိ။ သက်စု သဘော အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

စာပါ ရက်စွဲထက် တစ်ရက် ကြိုလာ၍ ညိုညို ရောက်လာသည်။ ကျောင်းဆရာမပီပီ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အပြည့်။ စကားပြောလျှင် ခပ်တိုးတိုး၊ ရယ်လိုက် ပြန်တော့လည်း မပွင့်တပွင့်။ သက်စုအတွက် အားလုံး အထူးအဆန်းတွေ ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ သက်စုကို ညီမ ဆိုပြီးတော့လည်း သိပ်ပြီး ရောရောနှောနှော မနေ။ သက်စုကသာ ညိုညို နောက်ကို တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက် မဆုံးအောင် ရှိနေသည်။ သက်စုအတွက် ညိုညိုသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော ပစ္စည်း အသစ်အဆန်းလို ဖြစ်နေ၏။ ညိုညို အသက်က နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ ဆိုတော့ အစစအရာရာ လူကြီးဆန်စွာ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ရှိသလောက် သက်စု

ကတော့ မထင် မထင်သလို ဝုန်းဒိုင်း ကြဲနေဆဲ ဖြစ်သည်။

"သက်စုက ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး လေကွာ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ နေမှပေါ့၊ အခု သက်စု အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်ပြီးပြီ၊ နောက်ဆို တက္ကသိုလ် တက် ရတော့မှာ သိလား၊ အခုလို ဟိုသစ်ပင် ဒီသစ်ပင်တက်နဲ့ သူများတွေ သိရင် သက်စုကို ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့"

"ဘာကဲ့ရဲ့စရာ ရှိလဲ မမညိုရဲ့၊ သက်စုဘာသာ နေတဲ့ဥစ္စာ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး"

နှုတ်က တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောသော်လည်း မမညို ရှေ့မှာ သိပ်မဆော့ ရဲ။ ဆရာမပီပီ ဆုံးမစကားတွေကို နားပူအောင် ပြောတတ်၍ ဖြစ်သည်။ အသားညိုညို၊ ကိုယ်ဟန် သွယ်သွယ်၊ ကျောလယ်ခန့် ဆံပင်များကို ဆံထုံး လှလှထုံးပြီး ကျောင်းတက် တတ်သည့် မမညိုကို သက်စု ငေးကြည့် နေ မိသည်။

မိတ်ကပ် ခပ်ပါးပါး ခြယ်ထားသည့် မျက်နှာလေးက ပန်းနုသွေး ကြွကြွ နှင့် အလှအပ အားလုံးကို အနုစိတ် ခပ်ပါးပါး လိမ်းခြယ်ထားသဖြင့် ညိုညို၊ ပုံစံလေးက ချစ်စရာ ဖြစ်သည်။

"မမညိုက သိပ်လှတာပဲ"

မမညို အလှပြင် နေတာကို ငေးကြည့်ရင်း သက်စု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ညိုညိုက သက်စု စကားအတွက် ရှက်သလို ခပ်တိုးတိုး ရယ်၏။

"မမညိုက မလှပါဘူးကွယ်၊ တကယ် လှတာက သက်စု သိလား၊ သက်စု က အခုလို ဘာမှ မပြင်ဆင် ဘဲနဲ့တောင် ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ အသား လေးတွေဆို ဖြူဝင်း နုအိနေတာပဲ၊ နှုတ်ခမ်းလေးဆို နီရဲထူအိနေတာပဲ၊ မျက်လုံးကြီးတွေက လဲ့လဲ့တောက်လို့၊ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်ခုံးထင်းထင်းနဲ့

ဟင်း မမ ညီမတော့ တက္ကသိုလ် ရောက်ရင် မလွယ်ဘူး"

"ဟင် မဟုတ်ဘဲနဲ့"

သက်စု သူမ ပါးပြင်ကို ယောင်ယမ်း စမ်းကြည့်ရင်း ပါးပြင်လေးတွေ ပူနွေးသွားသည်။ ဘာမှ မလိမ်းဘဲ အမြဲတမ်း ပြောင်သလင်း ခါနေသည့် မျက်နှာပြင်မှာ အဆီတဝင်းဝင်း ချွေးသံတရွဲ့ရွဲ့နှင့် သူမကိုယ် သူမဖြင့် မမ ညီ ပြောသလောက် လှသည်ဟု မထင်ပါ။

"အဟုတ် ပြောတာပါ သက်စုရဲ့၊ မမညီမကို မမက ဘာလို့ ညာရမှာလဲ၊ မယုံရင် မမလိမ်းသလို လိမ်းကြည့်ပါလား၊ လိမ်းမလားဟင် မမ လူးပေးမယ်"

"ဟာ ... ဟင့်အင်း သက်စု ဒါတွေ မကြိုက်ဘူး"

"သက်စုက တစ်မျိုးလေး၊ တစ်ခါတစ်ခါ မမတောင် အသည်းယားတယ်"

"မမညီနော်"

ဘာပဲပြောပြော ညီညီနှင့် နေရတာကို သက်စု ပျော်ပါသည်။ သို့သော် မမ ညီလိုတော့ မနေချင်။ အားရင် ထမင်းဟင်းချက်၊ အင်္ကျီပဝါလေး များကို သူမို့ မပျင်းမရီ တစ်နေကုန် ထိုင်ထိုး နေတတ်သည်။ မမညီ နေရာမှာ သက်စု ဆိုလျှင်တော့ ပျင်းတာနှင့် သေနိုင်သည်။ အခုချိန်ထိ ထမင်းဟင်းလည်း မချက်တတ်။ ဘာဆို ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်တတ်ပါ။ ဘာကိုပဲ လုပ်လုပ် အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်းမို့ သက်စုကို ဘယ်သူကမှ မခိုင်းကြပါ။ မမညီကတော့ ကျောင်းပိတ်ရက် များတွင် မုန့်တစ်မျိုးမျိုးကို လုပ်ကျွေးတတ်ပြီး ထမင်းဟင်း များကိုလည်း အရသာရှိရှိ စိတ်ရှည်ရှည် ချက်ပြုတ်ပေးတတ်သည်။

"မမညီ ချက်တဲ့ ဟင်းတွေက သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ သက်စုဖြင့် မမညီ

ဟင်းချက် နေ့ဆိုရင် ထမင်းပိုပြီး စားကောင်းတယ် သိလား"

သက်စု စကားကို ညိုညိုက ပြုံး၍ နားထောင်နေသည်။

"သက်စု တတ်ချင်ရင် မမညို သင်ပေးမယ်လေ"

"သင်တော့ သင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မအားဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ"

မိသက်၏ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြောကြောင့် မမညို မျက်ခုံးလေးတွေ လှပစွာ ပင့်တက်သွားသည်။

"မအားဘူး ဟုတ်လား၊ မိသက်က ဘာသင်တန်း တက်မှာမို့လဲ"

သက်စုကို တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး မေးသည်။ မမညို အံ့ဩမည် ဆိုရင် လည်း အံ့ဩလောက် စရာပါ။ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာ မကပ်သလောက် သက် စုမှာ ဘာအလုပ်မှလည်း မရှိ။ ဒီကြားထဲကမှ သူမက မအားဘူး ဆိုတော့ သက်စုကတော့ သူမစကားကို သဘောကျပြီး ပြုံးစိစိနှင့် မမညိုကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။

"အဟင်း ဘာသင်တန်းမှ မတက်ပါဘူး မမညိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ချိန်းပြီး တွေ့နေကြမို့ မအားတာပါ"

"ဪ တကယ့် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်နေရတာကိုး"

အခုမှပဲ သက်စု စကားကို သဘောပေါက်စွာ မမညိုက ရယ်၏။ မမညို ရောက်လာမှ သက်စုတို့ အိမ်ကလေး ပို၍ သာယာ စိုပြည်လာသည်။ ဆိုး စရာ နွဲ့စရာ အစ်မတစ်ယောက် အဖြစ် မမညိုက သက်စုဒဏ်ကို အပြုံးနှင့် သည်းခံ နေတတ်သည်သာ။

"မမညိုတို့ မြို့ကလေးက ပျော်စရာ ကောင်းသလားဟင်"

မမညို၏ ကုတင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကျောင်းစာအုပ်တွေ စစ်ဆေး နေသည်ကို သက်စု စပ်စု နေမိသည်။ ဒီနေ့ ဘယ်မှလဲ သွားစရာ မရှိတော့

ညိုညို့ နားမှာ သူမ ကပ်နေ၏။

"မရောက်ဘူး သေးတဲ့ သူတွေ အတွက်တော့ ပျော်စရာပဲပေါ့၊ မမညို့ တို့ ကတော့ သိပ်ထူးပြီး မခံစား ရတော့ဘူးလေ၊ ငယ်ငယ်လေး ထဲက မြင်တွေ့ နေရတာ ဆိုတော့ မထူးဆန်း တော့တာလည်း ပါမှာပေါ့"

"သက်စုကတော့ ရှမ်းပြည်နယ် ဘက်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မရောက်ဘူး သေးတဲ့ နေရာတွေဆို သိပ်သွား ကြည့်ချင်တာပဲ"

"မမညို့ ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်ဖြစ်ရင် သက်စုကို မမတို့ မြို့လေးကို အလည် ခေါ်မယ်"

"တကယ်နော်၊ သက်စုက ကတိပေးပြီးရင် မရဘူး၊ မခေါ်လည်း ဇွတ် အတင်း လိုက်မှာပဲ"

"စိတ်ချပါ၊ မမကလည်း ကတိပေးပြီးရင် တည်ပါတယ်"

မမညို့ဆီက ကတိစကား ရပြီးထဲက သက်စု အိပ်မပျော်။ မမညို့တို့ မြို့ ကလေးကို စိတ်ကူးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် သွားပြီး ကြိုတင် ပျော်နေမိသည်။ မမ ညို့ ကျောင်းပိတ်မည့် ရက်ကို ရင်တခုန်ခုန်နှင့် စောင့်နေခဲ့သည်။ မမညို့တို့ မြို့ကလေးတွင် မမညို့တို့ မိဘပိုင် အိမ်ကလေး တစ်လုံး ရှိသေးသည်ဟု သိ ရသည်။ ထိုအိမ်လေးကို မမညို့ သွားကြည့်ရင်း သက်စုကို အလည် ခေါ် သွားမည် ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်း ကျောင်းပိတ်ခါနီးတွင် သက်စု မျှော်လင့် ထားသလို မမညို့ တို့ မြို့လေးကို အလည် လိုက်ခွင့် မရခဲ့သလို မမညို့လည်း မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သက်စုတို့ အိမ်ကိုသာ ထူးခြားသည့် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ သည်။ ထိုနေ့က စနေနေ့ ဖြစ်ပြီး သက်စု အိမ်မှာ မရှိပါ။ သူငယ်ချင်းများ စု၍ ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်ရင်း တစ်နေကုန် လျှောက်လည် နေသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ အိမ်ကို ကြိုတင် ပြောပြထားသဖြင့် အိမ်က စိတ်မပူပါ။
တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် လူက နံးနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ညနေ ခြောက်နာရီသည် အတော် မှောင်
နေသည်။

ကားတစ်စီးတည်း စုပြီး လည်သဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အိမ်
အထိ လိုက်ပို့ရသည့် ဒုက္ခက မသေးသော်လည်း အားလုံးက ပျော်ရွှင် နေ
ကြသည်။ ကားကို အိမ်ထဲအထိ ဝင်ခိုင်း မနေတော့ဘဲ ခြံဝမှာတင် သက်စု
ဆင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခြံတံခါးကို လက်လှို့ပြီး နှိုက်ကြည့်တော့ ထုံးစံ
အတိုင်း သော့ခတ်ထားသည်။ လူခေါ်လျှင် လျှပ်စစ် ဘဲလ်ကို နှိပ်မည် ပြင်
ပြီးမှ အန်တီကြီးကို စချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ အိမ်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေ
တာလည်း သက်စုမသိ။ ဘယ်သူကမှလည်း သူမကို အရေးတယူ ပြောမနေ
ကြသလို သူမကလည်း အိမ်အကြောင်း ဘာညာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့
မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

အပြာနုရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ် ခပ်ပွပွကို ဝေ့စကုတ် ခါးတို
လက်ပြတ်နှင့် ဝတ်ထားသဖြင့် တံခါးပေါက်ကို ခပ်တည်တည် ခွကျော် ခုန်
တက် ကြည့်သည်။ မရ။ ပြန်ပြန် ချော်ကျ နေသည့်အတွက် ခြေကုန်မမြဲ။
ပါလာသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို နောက်မှာ သိုင်းလွယ်ရင်း ခြံထောင့်ဘက်သို့
လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှာ သစ်ကိုင်းတစ်ခု ဖြာကျနေသည်မို့ ဖျတ်ခနဲ
ခုန်ဆွဲပြီး အုတ်နံရံပေါ် တွယ်တက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ချောချောမောမောနှင့် အပေါ် ရောက်သွားသည်။ အမြင့်က
အတော် မြင့်သည်။ ကိုယ်ကို အားယူပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။

"ဟိတ်"

"အမလေး"

ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်။ မျက်ဝန်းတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်ယောက်နှင့် လုံးထွေး လဲသွားတာပဲ သိလိုက်သည်။ ကို့ရိုကားယား ပုံစံမကျစွာ လဲပြိုသွားသည့် အခိုက်မှာ တစ်ခါမှ မရင်းနှီးဘူးသော ကိုယ်သင်းရနံ့ဆန်းဆန်းကို သတိထား လိုက်မိသည်။

"ဟိတ် ... ဘယ်သူလဲ၊ ဖယ် လွှတ် လွှတ်စမ်း"

သူမကို တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင် ပွေ့ဖက်ထားခြင်း ခံရသဖြင့် စိတ်တိုစွာ ရုန်းကန် အော်ဟစ် လိုက်သည်။ ပြောခါမှ ပို၍ တိုးဖက်ခြင်း ခံရသဖြင့် သက်စု လွန့်သွားသည်။ ဘုရား ဘုရား အိမ်မှာ သူခိုး ကပ်နေတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး ထင်ပါရဲ့။ အတွေးနှင့် ကြောက်လန့်ပြီး ဇွတ်အတင်း ရုန်းအထွက်

"ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်အတင်း ထွက်ပြေး ချင်နေတာလဲ၊ မှန်မှန် ပြောစမ်း မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်တာလဲ"

တစ်ခါမှ မကြားဘူးသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် သက်စု အံ့သြသွားသည်။ လာလာချည်သေး။ သူခိုးက လူလိုဟစ်လို့ တွေး၏။

"ဘာ ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ သူခိုးကများ လူကို စစ်လား ဆေးလားနဲ့၊ မှန်မှန်ပြော ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ မပြောရင် ရှင့်ကို ရဲလက်အပ်မယ်၊ လူကိုများ ဖက်ထားလိုက်တာ၊ ဟွန်း ဖယ် လွှတ်"

"ဟင်"

ရဲနောင် အံ့သြနေစဉ်မှာပင် သူ့လက်ထဲမှ ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက် သွားသည်။

"မင်းဘယ်သူလဲ"

"ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင့်အပူ မပါဘူး၊ အဖမ်းမခံချင်ရင် ဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်သွား၊ မသွားရင် အော်လိုက်မယ်"

ပတ်ဝန်းကျင်က ခပ်မှောင်မှောင် ဆိုတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ရဲနောင် ဘာသာ စိတ်ညစ်လို့ ခြံထောင့် လာထိုင်နေသည့် ဥစ္စာ။ ဘာမပြော ညာမပြော ခြံစည်းရိုး ပေါ်မှ သူ့ကိုယ်ပေါ် တည့်တည့် ခုန် ချလာသည့် အတွက် လန့်ဖျပ်ပြီး ဖမ်းလိုက်တော့ နူးညံ့သည့် အထိအတွေ့ များကြောင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်သည်။ သူမကပဲ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် အိမ်ထဲသို့ ခုန်ချသေး သူကပဲ သူခိုးဟု စွပ်စွဲ လိုက်သေး သည်။ ကျ ကျသေးကွာဟု တွေးမိပြီး ခပ်စောစော အတွေ့အထိမှာ အငိုက်မိ ရင်ခုန် သွားတာကိုပဲ အံ့သြနေမိသည်။ ရဲနောင် တစ်ခုခုကို ပြောရန် ပြင် လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ကောင်မလေးသည် သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွား၏။

"ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့"

ရဲနောင် အသံကို ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ပါ။ သက်စုက တအား ကျိုးအော် ပစ်လိုက်၏။

"မေမေ ဟောဒီမှာ သူခိုး သူခိုး အိမ်ထဲ ဝင်နေတယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး"

ကောင်မလေးနောက် ပြေးလိုက်ရင်း ရဲနောင် နှုတ်မှ လှမ်းပြောသည်။ မရ။ အန်တီရော အန်ကယ်ပါ အိမ်မှာ မရှိတာကို ရဲနောင် သိသော်လည်း သူမက သိပုံမရ။ ပြေးနေသည့် သူမရှေ့မှ ရဲနောင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

"နေဦး၊ တို့ပြောမယ်၊ မင်းပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ၊ သူခိုးဟာ သူခိုးပေါ့၊ မမညိုရေ ဟောဒီမှာ"

"ဟာ"

ရဲနောင် အဟုတ် လန့်သွားသည်။

ဒီတစ်ခါ သူမ စွတ်အော်၍ ပတ်ဝန်းကျင်က အဟုတ်ထင်ပြီး ရောက်လာလျှင် မလွယ်။ ထို့ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သူမနား ကပ်သွားပြီး ပါးစပ်ကို သူ့လက်နှင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

"အု ... အု"

သက်စုကလည်း ကြောက်လန့်ပြီး မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ရုန်းကန်နေသဖြင့် သူမ ကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကပ်ရင်း ...

"ရှုး ... မအော်နဲ့၊ တို့ လူကောင်းပါ၊ အန်ကယ်မောင် မိတ်ဆွေရဲ့သား ရဲနောင်ပါ၊ ဒီအိမ်မှာ တည်းတာ" ဟု ဆက်တိုက်ကြီး ပြောချလိုက် ရသည်။

"ဟင် ... ကိုရဲနောင်နဲ့ သက်စု"

နောက်ပါးမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညိုညို အသံကြားမှ ရဲနောင် ဖျတ်ခနဲ သက်စု ကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ညိုညိုကို အားနာစွာ ကြည့်ရင်းက ခပ်လောလော ရှင်းပြ လိုက်မိသည်။

"ဟိုမှာ ... မညိုညို သူက ကျွန်တော့်ကို သူခိုးလို့ အော်နေတာနဲ့ ဘေးက အိမ်တွေ မကြားအောင် အခုလို လုပ်ပြီး ရှင်းပြတာပါ၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ တည်းတာ သူမသိဘူး၊ အဲ သူ ဒီကမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး"

သက်စုဘက်ကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြပြီး ပြောတော့ သက်စု ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။ သူ့ကိုသာ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ကြည့်နေမိသည်။ သူပြောတာလည်း မှန်နေသည်ကိုး။

"အားနာစရာ ကိုရဲနောင်ရယ်၊ သူက ညိုရဲ့ ညီမ သက်စုပါ၊ သက်စု ဒါဦးလေးမောင် မိတ်ဆွေရဲ့သား ကိုရဲနောင်တဲ့ ဒီအိမ်မှာ တည်းတာလေ"

"ဘယ်သိမှာလဲ၊ စောစောကဖြင့် အဲလို မပြောဘဲနဲ့၊ ဒီမှာ လူကို နာသွားတာပဲ"

ပါးပြင်ကို ပွတ်ရင်း သက်စု မကျေမနပ် ရေရွတ်၏။

"ဆောရီးကွာ သက်စုက ဟိုပေါ်က ခုန်ချတော့ တို့က တစ်မျိုး ထင်သွားလို့ ပါ"

ရဲနောင် စကားကြောင့် ညိုညိုက မျက်လုံးလေး ပြူးလျက် သက်စုကို တအံ့တဩ ကြည့်၏။

"ဘယ်ပေါ်က ခုန်ချတာလဲဟင် သက်စု"

"အုတ်နံရံ ပေါ်ကပေါ့၊ မိသက်က အန်တီကြီးတို့ကို တမင် သက်သက် စချင်လို့ တံခါးက တမင် မဝင်တာ၊ အဲဒါ အောက်မှာ မမညို လူကြီးရှိမှန်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သိရင်တော့ ရှေ့ကပဲ ဝင်မှာပေါ့"

"အို"

ညိုညို မျက်နှာလေး ပူနွေး ရှက်ရွံ့သွားသလို သက်စု၏ စကားကြောင့် ရဲနောင် မျက်ခုံးကြီးများ အတွန့်ချိုးလျက် အနေရခက်စွာ အားနာသွားသည်။ သက်စုကတော့ ထိုအဖြစ် အပျက်များကိုလည်း မသိ။ သူမ၏ စကား အမှားကိုလည်း သတိမထားမိဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

"ဆောရီးနော် မညိုညို"

ရဲနောင်က မဆီမဆိုင် ဝင်၍ တောင်းပန် လိုက်သည်။

"ရပါတယ် ကိုရဲနောင်၊ သက်စုက အဲဒီလိုပဲ စကားကို ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး၊ သူထင်ရာ ပြောတတ်ပါတယ်၊ ညိုကသာ ညီမလေးအတွက် တောင်းပန်ရမှာပါ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မညိုညို၊ မသိလို့ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်"
